

Headuse saadik

Kuidas teha eneseavastus- ja ümbermaailmareis, sellest 10 000 km jalgrattal – aastaid ilma rahata, usaldades täielikult inimeste headust? Elsa Saks on see imedesse uskuv Eesti naine, kes võttis ette pika, pea viis aastat kestnud rännaku ekstreemsetel tingimustel. Tema elu on olnud kogemusterohke – osa lapsepõlvest möödus lastekodus ja üks tema reisi missioone oligi olla hääl orbudele. Kuidas kasvatab teadmatus ja hetkesolek? Kas inimesi kannustab armastus või hirm?

Elsa räägib nagu Eckhart Tolle. Või nagu mistahes guru või raamat. Ainult et ta on selle kõik enda tagumikul läbi kogenud. „Ole tänulik, olenemata sellest, mis on su taldrikul,“ räägib ta. „Seda ma praktiseerisin palju ja see töötas väga hästi.“ Ja teda kuulates mõistan, et ta mõtleb seda tõesti kogu hingest – ja mitte ainult toidu kohta.

Elsal pole olnud lihtne. Tema pärisema on tunnistanud teadmata kadunuks juba 26 aastat tagasi, isast ei tea ta üldse. Ometi kiirgub temast optimism: „Kuldne värk, ma olen siin, olen tänulik!“ särab ta.

Ta sattus lastekodusse juba kolmekuusena ja jäi sinna 8-aastaseni,

mil ta lapsendati. „Ma olen hiiglama tänulik, niisuguses vanuses adopteerimist juhtub väga harva! Lokid päätsid mu!“ elavneb ta.

Mõned aastad tagasi sai Elsa kontakti oma bioloogilise ema emaga, kes elab Paides. „Ta teadis mu olemasolust, muud ei teadnud... ta on üliäge vanaema... temaga võib kõigest rääkida!“

Teekonna algus

See oli viis ja pool aastat tagasi, kui Elsa väga hea sõbranna kutsus juba neljandat korda Austraaliasse. „Ta tabas mind pehmelt päevalt,“ muigab Elsa. „Kodus jagasin köögiseina pooleks: põhjused, miks jääda ja teisalt miks minna reisima.“

“Mu reis oli täielik sünkroonsuste jada, kulgemine, teadmatus, teiste lahkuse kogemine. See on maagiline, inimesed ei usu sellesse, aga selline mu reis oligi!”

Kõik jäämise poolel oli ainult materiaalne ja kõik minemise poolel oli väljakutseid pakkuv, huvitav, teadmatus. Mind tõmbas totaalselt reisimise poole!“

Reisilemineku otsuseni viisid kaks põhjust: viimase aasta jooksul oli ta tundnud aeg-ajalt endas suurt tühjust. „Teadsin, et mida tahes ma ka ei teeks, see mind ei toetaks... Olin kindel, et variantid on olemas, aga tundsin, et vajan suuremaid väljakutseid.“

Teiseks igatses Elsa lähedast suhtlust oma (kasu)vanematega, kes polnud temaga emotsionaalselt lähedased.

„Minu lootus oli, et lähen reisile ja mingi ime läbi suhtlus vanematega paraneb. Ja nüüd – saan öelda, et reisimine on aidanud mul enesega palju tööd teha, ning olen taibanud, et muutus algab iseendast.“

Juba mitu aastat tunnengi nende vastu soovitud tingimusteta armastust,“ öhkab ta rõõmust õhetades.

Austraalia aastad

Austraaliasse läks Elsa seljakotiga.

Töö ja puhkus vaheldusid kaheksal töökohal kaks aastat. „Ma ei olnud ühtki nendest töödest varem teinud – astusin totaalselt välja oma mugavustsoonist.

Lõikasin neli kuud puid maha ja samal ajal sain ka kutse minna esimesse aborigeenide vanglasse arvutiõpetajaks,“ naerab ta.

Olulisem oli aga see, et ka vaba aega jäi töötamise kõrvalt hästi palju. „See on aeg enda sisse vaadata ja kui ei ole seda kunagi varem teinud, on see hirmus,“ räägib ta. „Mõni mõttemuster tuleb ilmsiks ja avastad, oi, need asjad piiravadki liikumast selles suunas, kuhu parasjagu teel. Ja siis on küsimus, et kuhu ma üldse liigun,“ naerab ta.

Esimesed poolteist aastat rändasid nad sõbrannaga koos, viimased seitse kuud reisis Elsa juba üksi. „Sealt algaski sügavam muutus, mul polnud ühtegi tuttavat ümber, pidevalt uued väljakutsed... Andsin endale võimaluse rohkem enda sisemusse minna.“

Külgetõmbeseaduse õpetused

Austraalia kogemus õpetas Elsale avama oma meeled eri vaadetele, kuulama inimesi. Näiteks Austraalias oleku lõpus kohtus ta inimestega, kes rääkisid külgetõmbeseadusest, Dr. Joe Dis-

penzast ja tema õpetusest *Mind Over Matter*. „Ta kombineerib bioloogia, kvantfüüsika, iidsed ja kaasaegsed teadused ühte sõnumisse. Sina ise oled oma platseebo. Sinu ravim on sinu meel ja tunded – saad ise luua oma reaalsust läbi oma mõtete ja emotsioonide,“ selgitab Elsa. Toona hakkaski ta seda kohe teadlikult praktiseerima.

Kui aeg Austraalias sai ümber, teadis Elsa, et Eestisse ta veel tagasi minna ei taha. „Ma alles olin alustanud sisemist arengut, mul võttis aega, et käivituda,“ mõtiskleb ta. Edasi Aiasse rännates oli Elsa suurim soov areneda sisemiselt, minna keskkonda, mis on egost suurem, ning luua harmooniat enda sees ja ümber.

Kuidas edasi?

Elsa oli näinud artiklit rahata reisimisest. „Olin hämmingus, kuidas selline asi üldse võimalik on, ja otsustasin, et proovin ise!“ särab ta.

Esimene reegel tema jaoks reisima minnes oli, et ta ei hakka kerjama. Tema reisi aluseks oli aus vahetus: tema jagas oma isikust, sära, maailmavaadet ning täielikku kohalolu ehk sületäie inspiratsiooni ning sai vastu kõhutäidet ja peavarju. Samuti soovis ta end mitte kõigutada lasta teiste arvamusest.

„Jalgpall meeldis Elsale väga, aga reisides muutus tundlikkus ja Brasiilias hakkas ta nägema MMi absurdust: inimesed tulevad sinna ja teevad kõik, et mitte keskenduda endile.”

„Ma ei rääkinud peaaegu ühegi riigi keelt, kus käisin. Seepärast oli mul kohalikus keeles kolm väikest silti: söögi, transpordi ja ulualuse kohta, mis selgitasid, et rändan inimeste headuse toel.“ Rahata reisi esimene päev oli Kambodžas 2014. a kevadel. Esimene kohatud tuktukijuht aitas Elsal silte tõlkida ega suutnud ära imestada: „Mitte keegi ei aita sind,“ hoiatas ta. Aga Elsa ei lasknud end sellest häirida. „Esimesel päeval olingi ülimalt positiivne,“ särab ta. Ja kui tuktukimees oli sildid ära tõlkinud, teatas ta juba omal algatusel, et aitab Elsa täna välja!

Algus sujus Aasia riikides kuude kaupa hästi, aga edasi plaanis Elsa sõita kaubalaevaga Lõuna-Ameerikasse. Pärast tulutuid katseid Indoneesias ja Singapuris sõlmis ta kokkuleppe Delfiga. „55 hea inimese toel sain rahad kokku, et jalgpalli MMiks Brasiiliasse lennata, ülejäägi annetasin lastekodule, kust ise pärit olen,“ räägib ta.

Elsa on tänulik, et MM tõi ta Brasiiliasse, sest seal edasi reisides, Peruus, toimus temas oluline spirituaalne kasv. Jalgpall meeldis varem talle väga, aga reisides muutus tundlikkus ja Brasiilias hakkas ta nägema MMi absurdust: inimesed tulevad sinna ja teevad kõik, et mitte keskenduda

endile. „Mis pole selles mudelis valesti?“ küsib ta täna.

Meditatsioon jalgrattal

Meditatsiooniga alustas Elsa Brasiilias. Ja Andides hääletades sai ta kõrgemalt poolt sõnumi, et rändab jalgrattal läbi Kesk-Ameerika ja Mehhiko ning temast saab hääli millegi jaoks. See lõi Elsa pahviks, aga see sõnum oli niivõrd selge, et nädalaid hiljem otsustas Elsa selleks reisiks valmistumise ette võtta.

Interneti abil sponsorite otsimine läbi kolme riigi – Peruu, Kolumbia ja Panama – ei läinud just lihtsalt.

Ja kelle hääli võiks ta olla? Panamale jõudes oli ühtäkki selge – muidugi saab temast hääli orbudele!

Kaheksa kuu pärast luges Elsa kokku kaheksa sponsorit: viis Ameerika Ühendriikidest ja kolm Panamast, lisaks mõned sõbrad. Olemas oli jalgratas, kotid ja muudki tarvilikku, et teele asuda.

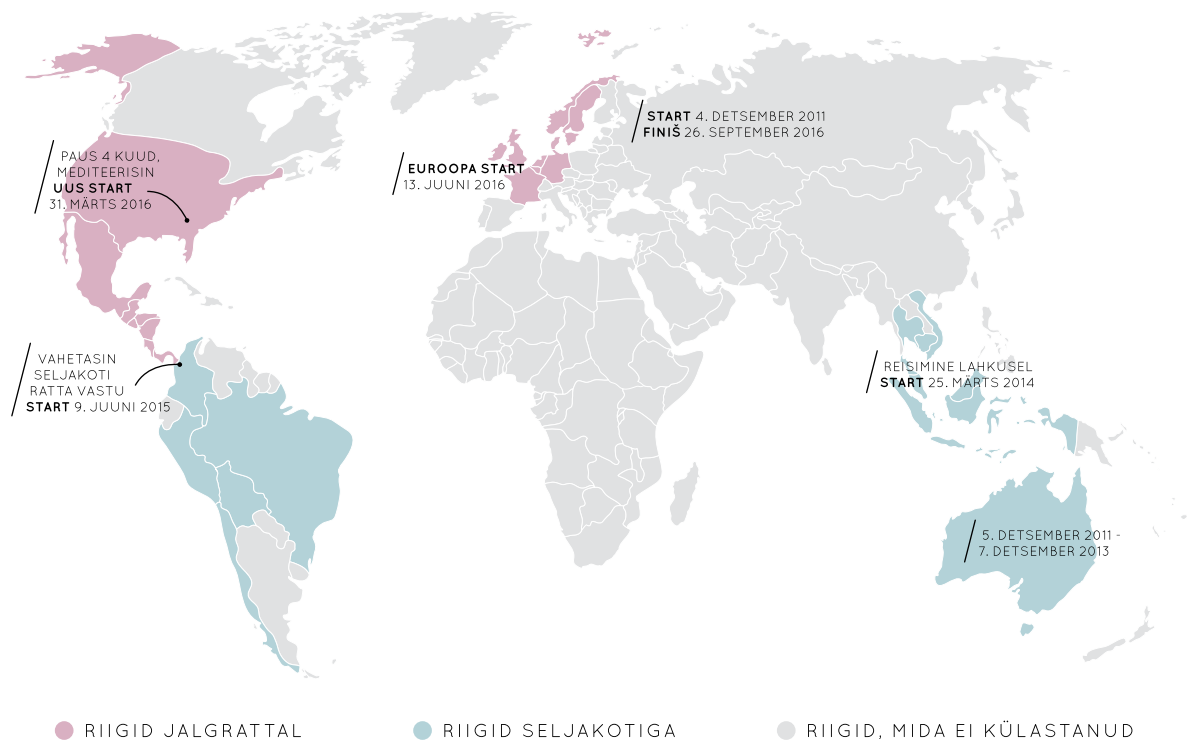
Rännates külastas ta organisatsioone, kes aitavad orbuseid. „Tahtsin õppida, mida tähendab kvaliteetne abi, ning jagada kõike õpitut reisi ajal. Mitu organisat-

siooni tegid tõesti olulist tööd, mis mulle väga-vega hinge läks.“

„Alustasin mangohooajal ning sain teepeal mangosid ja kookost süüa – kui puud nägin, tegin peatuse. Ah, täiesti taevalik, võisin neid terve päev süüa,“ kiidab ta. Öhtu- ja hommikusöögi ning vahel ka päevase snäki sai ta perekonnalt, kelle juures peatus. „Mul polnud alati rikkalikult süüa, mõnikord ainult väike snäkk, mille jagasin päeva peale ära. Tahtsin teel olles loodusega tutvuda, sõita aeglaselt, jõgedes ujuda jne. Püüdsin suhtuda nii, et mul on piisavalt ja toit leiab minu.“ Ainult kahel korral oma reisi jooksul pidi ta ise kellegi poole pöörduma ja süüa küsima. Rattale hüpatas alustab Elsa siiani oma päeva väikese palvega, mis viib ta usaldusse ja kulgemisse. Sõitmine viib Elsa voosse. „Mitte mingeid muremõtteid, ainult rahu ja armastus kehas. Muidugi kuude jooksul see suurenes. Sest teadsin, mis iganes mu kehas toimub, tõmbab inimesi ja sündmusi mu ellu ja et niipea, kui tunnen midagi negatiivset esile kerkimas, pean tegelema enda sisemusega.“

Hirm või armastus?

Kui Elsa oli väsinud või läks pimedaks, peatus ta tavaliselt küla piiril. „Väikestes kohtades on

inimesed hirmust vähem mõjutatud. Mida kaugemal keskusest ollakse, seda enam tehakse otsuseid südame järgi,” teab Elsa. „Tunnetasin majade suunas, kas selles kodus on turvaline. Õnneks Ladina-Ameerikas on enamik inimestest õues, nii oli lihtne nende poole pöörduda,” selgitab ta. Panamast USA piirini läbis Elsa seitse riiki, pärast seda veel Ühendriigid ja Euroopa koduni välja. Ladinaameeriklaste kohta saab Elsa öelda, et 95% inimestest, kellelt ta nende krundil ööbimiseks luba küsis, oli nõus ilma kõhkluseta. „USAs ja Euroopas oli see vastupidi,” nendib ta. „Sellistel hetkedel tuletasin endale meelde: Elsa, sa tead, et midagi maagilist on nurga taga ootamas, lihtsalt usu sellesse ja mine hulljulgelt edasi,” meenutab ta.

Kui paaril korral polnud kellegi juures peatuda, tajus Elsa hästi teravalt, et tema jaoks kogu selle reisi võlu ongi kontakteerumine inimestega, eneseareng ja võimalus midagi edasi anda. „Ilma suhtluseta oleks see reis mõttetu, sisutu,” tundis ta.

Sageli küsiti uksevälvel, kas Elsa ei karda. „Ei karda,” vastas ta. „Aga sina?” – 99% vastas jah. Mul oli alati peas küsimus, kuidas sa kardad, kui avasid täielikule võõrale just oma südame ja ukse,” imestab ta.

Taban end mõttelt, et tegelikult on Elsa vist tulnukas. Või ingel. Planeedilt, kus kõik kõiki armastavad, usk headusse ja hele naer on kogu aeg varnast võtting ning kuhu muretsemine lihtsalt ei sobi. „Me kõik sureme, aga kas me kõik ikka elame? Selle kõige paremas mõttes,” küsib ta. Ja korduvalt hoiatab ta, et oleme

magnetid. Oma hirmud nopime üles siit ja sealt, meediast, tuttavatelt ja võõrasteltki, süvenemata, tausta teadmata. Ja kui meis elab hirm, tõmbame ligi hirmu. Selle asemel et elada armastuses ja kutsuda ligi harmooniat.

Elsa arvab, et inimesed on kaotanud usu teel olles, nad ei usu muutustesse, ei näe muutusi ega tee palju selleks, et midagi muuta. „Näen, et hirm juhib meie elusid, ja see purustab unistusi, perekondi ja suhteid. See on nii huvitav kaitsemehhanism, hirmus on enda sisse vaadata ja nii inimesed vaatavadki parem telekat. Hirmud küll kontrollivad meie elu, aga kõikide tunnete taga on peidus armastus. Kui lükkame kõik eest ära, jääb alles meie tuum, armastus. See on kõige alus. Maailmas on rohkem armastust kui hirmu,” kinnitab Elsa. ▾

ELSA RÄNNAK NUMBRITES

- * **4 AASTAT** ja **10 KUUD** teel
- * **31 RIIKI**
- * **4 KONTINENTI**
- * **2 AASTAT** ja **5 KUUD** rahata reisimist seljakotiga **27 RIIGIS**
- * **1 AASTA** ja **3,5 KUUD** rahata reisimist jalgrattal **18 RIIGIS**
- * **10 000 KM** jalgrattal
- * **ÜLE 500** lahke inimesega kohtumist

ELSA TARKUSETERAD

HETKES OLEMISEST

„Jalgrattaga sõitmine viis mind hetkesoleku kõrgeimasse seisundisse. Ma ei avastanud seda sel hetkel, kui see toimus. Viis kuud hiljem, kui USA piirini jõudsin, mõistsin, kui palju loodus ja rattalolek on mind sisemiselt muutnud. Miks ma praegu rattaga sõidan – see viib mind alati hetke. Seisundisse, kus ma lähen tagasi oma keskmesse ja tean, mis on minu elus oluline.“

PAARISUHETEST

„Viimased paar aastat pole ma partnerit otsinud, tean, et ta tuleb nagu kingitus ja siis ma olen tänulik. Mulle on suhtes oluline vabadus, mitte omamistunne, ausus, selge suhtlemine, kiindumus.“

ENESELE KÜSIMUSTE ESITAMISEST

„Minu jaoks on ükskõik mida ette võttes hästi oluliseks saanud küsimus, miks ma seda teen. Kas läbi ego või soovist luua harmooniat, inspiratsiooni jagada.“

TÄHELEPANU JA ENERGIA SEOSTEST

„Meil on valida, kas tahame tähelepanu suunata sinnapoole, kuhu liigume või vastupidises suunas. Tõmmata ennast alla või visata üles. Kui näiteks mediteerid ja mõtled, et oi, mul tulid mõtted, või hoopis tunnustad end, et sa üldse proovisid.“

TEISTE MUUTMISEST

„Inimesed peavad ise tegema otsuse, et tahavad muutuda. Ainus asi, mida teised saavad teha, on olla teejuhid ja külvata seemneid. Et õied puhkeksid, peab taimekesi aga igaüks ise kastma.“

TÕELISEST VÄÄRTUSEST

„Materiaalne vahetus on pinnapealne, maagilise ilu sügavus peitub inimeste hinges.“

ENDAGA PEITUSE MÄNGIMISEST

„Inimesed põgenevad endi eest, nad ei julge minna enda sisemusse, sest see on hirmuäratav, kui nad ei tea, kuidas seda muuta, ja see tundub keeruline. Selle asemel teevad näiteks televiisori lahti. „*There is no medicine in TV!*“ hüüatab Elsa ägestunult. „Avad sellega ukse, kus keegi süstib sulle rohkem hirmu kehasse. Ja kui teed otsuseid, siis kas tegid need hirmu või armastuse baasil? Küsin seda endalt iga päev juba viimased paar aastat. Lähen oma keskmesse, ma ei mõtle seda otsust välja, ma tunnetan.“

TÄNUST JA HETKEST

„Olin aastaid harjunud mõtlema „mis oleks, kui...“, aga enam mitte. Nüüd, mil olen õppinud järgima oma südant, mõistan, et kõik juhtunu on möödanik ja kõik toimuma hakkav on suur teadmatus, minu kontrolli alt väljas. Hetkes olemine rõõmupisarates ja tänus on saanud minu imerohuks.“